12 Νοεμβρίου 2022

Άγιος Αρσένιος, ένα μεγάλο δώρο της Καππαδοκίας στην σύγχρονη εποχή!

/ Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες

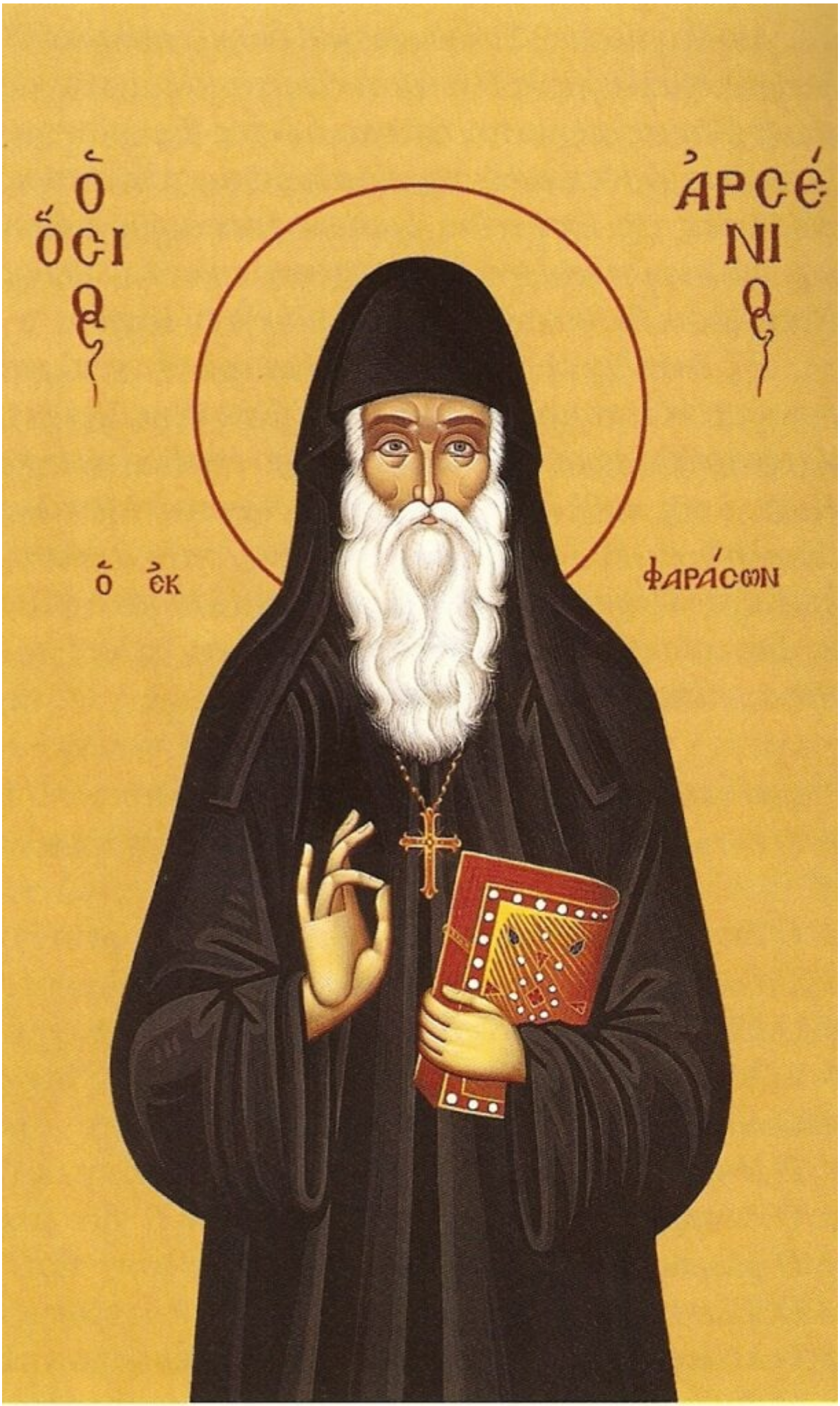
Ὁ ὅσιος
Ἀρσένιος
ὁ ἐκ
Φαράσων

Άγιος Αρσένιος, ακόμη ένα μεγάλο δώρο της Καππαδοκίας!

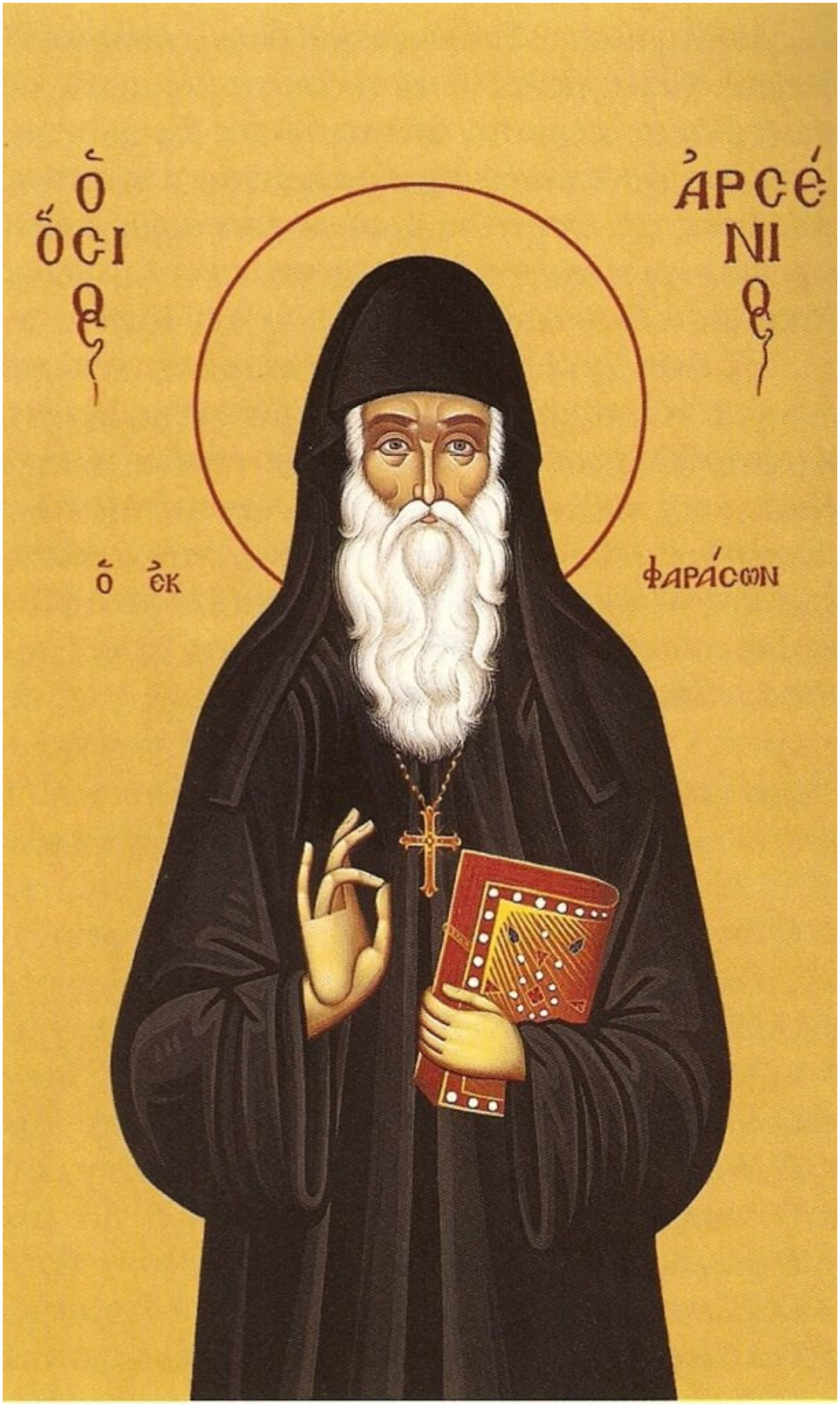
Ὁ ὅσιος
Ἀρσένιος
Ὁ ἐκ Φαράσων

Αυτήν την φορά στον σύγχρονο κόσμο, αφού η Εκκλησία δεν είχε πλέον να παλέψει με τις αιρέσεις και οι μεγάλοι Καππαδόκες Πατέρες να βάλουν τα πράγματα στην θέση τους. Όπως οι πολύ μορφωμένοι Πατέρες της Εκκλησίας Μ. Βασίλειος, άγιος Γρηγόριος Ναζιανζηνός, άγιος Γρηγόριος Νύσσης.

Αίφνης, όμως, και μέσα στην δεκαετία του 1970 ένας ολιγογράμματος αγιορείτης μοναχός, Καππαδόκης και αυτός, ο Μοναχός π. Παΐσιος εξέδωσε ανωνύμως το βιβλίο ο «Πατήρ Αρσένιος Καππαδόκης». Το βιβλίο ήταν έκδοση του Ιερού Ησυχαστηρίου «Ευαγγελιστής Ιωάννης ο Θεολόγος» της Σουρωτής Θεσσαλονίκης του οποίου ο Γέροντας Παΐσιος είχε την πνευματική καθοδήγηση.

Τι μας προσέφεραν, λοιπόν, οι δύο νεώτεροι Καππαδόκες οι οποίοι εν των μεταξύ και οι δύο έχουν αγιοκαταταχθεί; Μα την ζωντάνια της αγιότητας!

Και εξηγούμαι.

Με τα θαύματα του αγίου Νεκταρίου (1846-1920) που γιορτάσαμε χθες μάθαμε, γνωρίσαμε, αισθανθήκαμε πως η αγιότητα δεν αποτελεί κάτι το «ξεπερασμένο» εν μέσω 20ού αιώνα. Κάτι που «κατοικεί» μόνον στα συναξάρια και στα εικονοστάσια.

Βεβαίως, ο βαρύς, πολεμοχαρής και καταστρεπτικός 20ός αιώνας επεφύλαξε για την Ελλάδα και άλλα δύο πολύ σημαντικά αγιολογικά γεγονότα που συγκλόνισαν τους πιστούς. Μόνο που αυτοί οι νεοφανείς άγιοι έζησαν σε άλλη εποχή. Αναφέρομαι στους Μάρτυρες αγίους της Θερμής Λέσβου, Ραφαήλ, Νικόλαο και Ειρήνη και τον άγιο Εφραίμ της Νέας Μάκρης οι οποίοι μαρτύρησαν στην περίοδο της τουρκοκρατίας.

Και αυτοί έκαναν πάρα πολλά θαύματα και στήριξαν την πίστη του λαού μας. Και όπως στην περίπτωση του αγίου Νεκταρίου, έτσι και σ’ αυτήν είδαμε πολλά παιδιά να παίρνουν τα ονόματα των νέων αγίων και κυρίως του αγίου Ραφαήλ και του αγίου Εφραίμ.

Μέσα από τις σελίδες του βιβλίου του βιβλίου του αγίου Παϊσίου «παρακολουθήσαμε» τον άγιο Αρσένιο να επιτελεί εν ζωή και στο φως της ημέρας τέρατα και σημεία!

Όπως: Να διαβάζει τους αρρώστους και να γίνονται αμέσως καλά -χριστιανούς και μωαμεθανούς χωρίς να κοιτά σε τι Θεό πιστεύουν! Κάθε Τετάρτη και Παρασκευή που αποσυρόταν γιατί νήστευε και προσευχόταν ολημερίς, οι άρρωστοι μπορούσαν να αλείφονται από την στάχτη από τον θυμιατό του που άδειαζε σε ένα σημείο έξω

από το σπίτι του και να γίνονται, πάλιν, καλά!

Έριχνε μια ματιά στον τούρκο τραμπούκο που έμπαινε οπλισμένος στην Εκκλησία με άγριες διαθέσεις και πάγωνε επί τόπου!

Το ίδιο έκανε και στην συμμορία Τούρκων που πήγαν για να κακοποιήσουν και να ληστέψουν τους χριστιανούς και έμειναν μαρμαρωμένοι!

Παρόμοιο περιστατικό συνέβη και με τους οθωμανούς μάγους που του πρότειναν να του φτιάξουν φυλακτό για να μην πονά το κεφάλι του, αφού τον... ζάλισαν οι ίδιοι.

Έδινε ευχή και ευλογία στον πρόεδρο του χωριού (τον πατέρα του π. Παϊσίου) και αντιμετώπιζε με επιτυχία τις συμμορίες Τούρκων οι οποίες πήγαιναν για να ληστέψουν τους κατοίκους.

Με ματιά του του π. Αρσενίου οι κλέφτες που μπήκαν στο κελλί του δεν μπορούσαν να βρουν ούτε την πόρτα ούτε το παράθυρο για να το εγκαταλείψουν.

Το πρόσωπο του έλαμψε κατά τη διάρκεια της Θείας Λειτουργίας στα Ιεροσόλυμα, κάτι που έκανε εντύπωση στους Ιεροσολυμίτες πατέρες που ρωτούσαν για τον βίο και την πολιτεία του.

Με αυτά και άλλα πολλά που έκανε και μετά τον θάνατο αποκτήσαμε, πλέον, μια διαφορετική μαρτυρία για τον χαρακτήρα και τα χαρακτηριστικά της σύγχρονης πίστεως.

Ότι, δηλαδή, ήταν κάτι το ολοζώντανο, και είχε τα ίδια χαρακτηριστικά με αυτά που διαβάζαμε στους βίους των παλαιότερων αγίων. Ή ακόμη στις Πράξεις των Αποστόλων!

Με λίγα λόγια, ότι τα σημεία τοις πιστεύσασι ήταν εν... ενεργεία και στις μέρες μας. Η πίστη ήταν έναν ζωογόνο γεγονός και δεν ήταν απλά ένα ηθικολογικό μανιφέστο!

Και φυσικά δεν αποτελούσε απλά μία παραδοσιακή, πατροπαράδοτη συνήθεια με μία φολκλορική μουσειακή αντίληψη.

Ήταν ένα ολοζώντανο, γεγονός που, βεβαίως, λειτουργούσε κατόπιν «προϋποθέσεων».

Και εδώ έρχεται το παραδοσιακό και το πατροπαράδοτο και στην ουσία το Πατερικο-παράδοτο.

Και σ’ αυτό μας βοήθησε να το αντιληφθούμε η στροφή στην Πατερική Θεολογία και πιο άμεσα ακόμη η αναγέννηση του Αγίου Όρους.

Γιατί, όπως το ανέφερε ο Γάλλος Νικόλαος Ρενέ Ενί, «δεν γίναμε Ορθόδοξοι επειδή διαβάσαμε τον άγιο Διονύσιο τον Αρεοπαγίτη, αλλά γιατί συναντήσαμε ανθρώπους που έζησαν αυτά που έγραψε ο άγιος Διονύσιος». Και αναφερόταν στις συναντήσεις του κατά τις επισκέψεις του στο Άγιον Όρος, όπου και βαφτίστηκε.

Και φυσικά ξεχωριστοί αγιοπνευματικοί πόλοι αποτελούν η χάρη των νεώτερων αγίων της Εκκλησίας μας όπως του αγίου Γεωργίου (Καρσλίδη), του αγίου Πορφυρίου, του αγίου Ιακώβου (Τσαλίκη), του αγίου Ευμενίου (Σαριδάκη) και άλλων όπως η αγία Σοφία της Κλεισούρας οι οποίοι και αυτοί ζούσαν πραγματικά την αγιοπνευματική ζωή της Εκκλησίας και στήριξαν ποικιλοτρόπως τους πιστούς και όποιους κατέφευγαν σ’ αυτούς.

Μια ιδιαίτερη, βεβαίως, περίπτωση ήταν και η μικρή αδελφότητα του αγίου Ιωσήφ του Ησυχαστή οι οποίοι στην συνέχεια επάνδρωσαν μοναστήρια εντός και εκτός Άθωνα.

Πάντως, η περίπτωση του αγίου Αρσενίου τον οποίο γιορτάζουμε σήμερα αποτελεί κάτι το ξεχωριστό, αφού παρ’ όλο που έκρυβε την αγιότητά του με διάφορες σαλότητες και δήθεν παραξενιές, εντούτοις τα τέρατα και σημεία που επιτελούσε τον καθιστούσαν μπρος στα μάτια των κατοίκων της περιοχής Ελλήνων και Τούρκων ως ένα εν ζωή άγιο!

Και μάλιστα οι Τούρκοι οι οποίοι… γεύονταν την παρρησία που είχε στον Θεό και του παρείχε τη δύναμη να προστατεύει το απομακρυσμένο αυτό κομμάτι του Γένους στα βάθη της Μικράς Ασίας, προειδοποιούσαν τους άλλους οθωμανούς να μην πάνε στο χωριό του γιατί εκεί μένει ένας άγιος!

Αυτό ανέφεραν, μάλιστα, και νεώτεροι Τούρκοι στον άγιο Παΐσιο, όταν επισκέφτηκε τα Φάρασσα, αναζητώντας το σπίτι του αγίου Αρσενίου, λέγοντάς του πως εδώ έμενε ένας άγιος!

Και ο άγιος, μετά τον Τριαδικό Θεό και την Υπεραγία Θεοτόκο, αποτελούν την δόξα, το φως και το πρότυπο της Εκκλησίας!

Και αν οι Καππαδόκες Πατέρες θεμελίωσαν τα δόγματα και στήριξαν την Εκκλησία, οι νέοι άγιοι μας, όπως ο άγιος Αρσένιος μάς ξεβόλεψαν από την

αδιαφορία!

Να έχουμε την ευχή και την ευλογία του!

Όπως και του αγίου Παϊσίου που μας τον σύστησε και μας γνώρισε την αγιότητά του που ο ίδιος την μιμήθηκε κιόλας!

Εξ άλλου, ο άγιος Αρσένιος κατά την βάφτισή του, του έδωσε το όνομά του λέγοντας: «εγώ δεν θέλω να αφήσω καλόγηρο στο πόδι μου»;

Και, όπως καταλαβαίνετε αυτό επιβεβαιώθηκε πλήρως!

Αφού και καλόγηρο άφησε και άγιο άφησε στο πόδι του ο οποίος συνέχισε και ανέδειξε την καππαδοκική παράδοση, αρετή και αγιότητα!

Πηγή: pemptousia.gr